

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **S. D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.7.2014, o zvýšení starobního důchodu

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14.7.2014 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyl zvýšen starobní důchod z důvodu neprokázání další doby pojištění.

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu, ve které uvedl, že je mu vykazováno 35 roků a 94 dnů pojištění, z toho v České republice 4277 dnů a v Řecku 8592 dnů. Postrádá 6 roků. Celkem má odpracovaných 20 roků v Řecku a 21 roků a 49 dnů

v České republice, což v souhrnu je 41 roků a 49 dnů, nikoliv 35 roků a 94 dnů. Nesouhlasil s tím, že jeho věc dávají do souvislosti s jeho ženou, protože nemůže mít odpracovaných více roků než on. K žalobě přiložil potvrzení vydané Úřadem důchodového zabezpečení v Praze z 26.3.1990 pro D. S. č.j. X o době zaměstnání na území ČSSR v období od 1.12.1972 do 30.9.1982 - počet dnů 3591, od 1.1.1983 do 28.10.1985 – počet dnů 1032, od 22.1.1986 do 31.3.1989 – počet dnů 1156, celkem 5788 dní.

[3] Žalovaná k žalobě uvedla, že po provedené kontrole doby pojištění trvá na tom, že pro výši starobního důchodu byly zhodnoceny veškeré prokázané doby pojištění. Žalobce nepředložil žádné doklady k prokázání údajně nezhodnocené doby a jako doklad, že odpracoval 21 roků a 49 dnů v České republice, zaslal osobní list důchodového pojištění z 21.10.2009. Tento osobní list je však výpisem doby pojištění jeho manželky, r.č. X, zemřelé ..., který byl vyhotoven k jeho žádosti o vdovecký důchod. Podle dokladů založených v centrální evidenci bylo žalobci v ČR započteno 4277 dnů, tj. 11 roků a 262 dnů. Protože jinou dobu neprokázal, navrhla žalobu zamítnout.

[4] Vyjádření žalované bylo žalobci doručeno s žádostí o podání repliky (doručeno 21.10.2014). Žalobce však nijak nereagoval.

[5] Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 29.4.2014. V odůvodnění uvedla, že rozhodnutím ze dne 29.4.2014 zamítla žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zdp“) s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a Nařízení č. 987/2009. Ač v námitkách tvrdil, že mu chybí 6 odpracovaných roků, k tomuto tvrzení nedodal žádné doklady, nestalo se tak ani k výzvě správního orgánu. Podáním ze dne 25.6.2014, které bylo doručeno 30.6.2014, doplnil své námitky o tvrzení, že dle jeho mínění má odpracováno celkem 41 roků a 49 dnů, přičemž 20 roků v Řecku a 21 roků a 49 dnů v České republice. Starobní důchod přiznaný rozhodnutím ze dne 2.8.2012 byl vyměřen s přihlédnutím k Nařízení č. 883/2004. K žádosti o přepočtení starobního důchodu dle uvedeného Nařízení účastník nedoložil žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na přepočtení a výši jeho starobního důchodu. Své tvrzení účastník opírá o osobní list důchodového pojištění ze dne 21.10.2009, z kterého je patrné, že celková doba pojištění získaná do 31.3.2001 činí 7714 dnů, tj. 21 roků a 49 dnů. Kontrolou tohoto osobního listu důchodového pojištění dospěla ČSSZ k závěru, že se jedná o výpočet doby pojištění účastníkovy manželky D. S., r.č. X, nikoliv o dobu pojištění účastníka řízení.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 2.8.2012 byl žalobci žalovanou přiznan starobní důchod podle § 29 odst. 1 písm. c) zdp s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) Nařízení č. 883/2004 od 1.12.2011 ve výši 3.619,- Kč. V odůvodnění mimo jiné uvedeno, že pro nárok byla doba pojištění splněna pouze s přihlédnutím k čl. 6 Nařízení 883/2004. Pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 4277 dní a v řeckém důchodovém pojištění 8592 dní, celkem 12869 dní. Ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) Nařízení 883/2004 se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob

pojištění získaných podle českých právních předpisů, celkové době pojištění získané v České republice a v ostatních členských státech. Žadostí ze dne 6.2.2014 požádal o přepočítání důchodu dle čl. 87 odst. 5 a 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. Rozhodnutím ze dne 29.4.2014 byla žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zdp a s přihlédnutím k Nařízení č. 883/2004 a Nařízení č. 987/2009 zamítnuta s odůvodněním, že účastník nedoložil žádné nové skutečnosti. V námitkách ze dne 10.5.2014 proti uvedenému rozhodnutí uvedl, že má odpracovaných v České republice 21 roků a pár dní, s 20 roky v Řecku má v souhrnu odpracováno 41 roků a několik dní. Šest let mu započteno není. K výzvě žalované o doložení písemných dokladů prokazujících tvrzenou další dobu v délce šesti let žalobce dne 2.7.2014 zopakoval, že byl na úřadech, žádal o výpis odpracovaných roků v Řecku, to je 20 roků a přiložil jako doklad o odpracovaných letech v České republice osobní list důchodového pojištění ze dne 22.10.2009 označený jako „Výpočet z dokladu r.č. X“. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 25.7.2012 vyplývá, že žalobce má na území České republiky započtenou dobu:

- od 1.1.1968 do 30.7.1968 v rozsahu 212 dní,
- od 8.3.1978 do 23.4.1989 v rozsahu 4065 dní,
- od 31.7.1968 do 30.9.1970 (792 dní),
- od 6.12.1974 do 7.3.1978 (1188 dní),

v souhrnu 1980 dnů má s odkazem na dohodu mezi Řeckem a ČSSR hodnocenou jako zaměstnání na území Řecka. Další dobu zaměstnání počínaje dnem 1.6.1989 až 9.3.2009, resp. 31.12.2010 včetně vyloučené doby, má započtenou řeckým nositelem pojištění.

[7] Po přezkoumání rozhodnutí dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí při respektování žalobních bodů dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

[8] Žalobce se domníval, že mu český nositel pojištění nezapočetl celou dobu pojištění, kterou na území České republiky získal, konkrétně namítal scházejících 6 let pojištění, avšak ve správním řízení nekonkretizoval období či zaměstnavatele, které mu nebyly zhodnoceny, a to ani k výzvě žalované. Žalobce ani v žalobě neuvedl blíže scházející dobu, jen se domáhal započtení dalších šesti let.

[9] Jak uvedeno v odstavci [6] tohoto rozsudku, z osobního listu důchodového pojištění ze dne 25.7.2012 vzal soud za prokázané, že žalobce nemá pro účely důchodového pojištění zhodnocenou dobu od ukončení základní školní docházky do dosažení 18 let věku (X), resp. do 31.12.1967, což je obecně doba v ČR pro účely důchodového pojištění hodnotitelná ať již jako doba pojištění nebo náhradní doba pojištění (§ 13 zdp). Žalobce ve správním řízení nenabídl jediný důkaz svědčící v tomto směru v jeho prospěch a směřující k započtení této doby, tj. neuvedl, jakou činnost po 15. roku věku, resp. po ukončení základní školní docházky až do 31.12.1967 vykonával, zda studoval, či jiným způsobem se připravoval na budoucí povolání, či byl již výdělečně činný, a v tom případě, u kterého zaměstnavatele pracoval. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že je na žalobci, aby scházející dobu věrohodně prokázal, v případě studia či přípravy na povolání dokladem o absolvování školy či učebního oboru, v případě

zaměstnání minimálně označením zaměstnavatele, nemá-li k dispozici pracovní smlouvy. Pokud žalobce předložil potvrzení Úřadu důchodového zabezpečení Praha ze dne 26.3.1990 o době pojištění v období let 1972 až 1989, jedná se o dobu pojištění paní D. S., tedy manželky žalobce, nikoliv o pojištění žalobce, a proto nelze z tohoto listinného důkazu pro žalobce nic vytěžit.

[10] Soudní řád správní (zákon č. 150/2002 Sb.) má ve svém ustanovení § 77 zakotvena pravidla pro dokazování ve správním soudnictví. Správní soud je při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel a sám rozhodnout z jakých důkazů bude vycházet sám. Soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil správní orgán, může proto v rámci dokazování zopakovat, tj. znovu provést důkazy, které již provedl správní orgán, nebo provést důkazy, které správní orgán vůbec neprováděl. K otázce dokazování je nutno ještě zdůraznit, že krajský soud je vždy povinen podané důkazní návrhy buď provést, anebo se s nimi musí alespoň argumentačně vypořádat a jejich provedení odmítnout. Žalobce až u jednání soudu dne 21.10.2015 ohledně absentující doby pojištění uvedl, že po ukončení základní školy nastoupil do učebního oboru zemědělec-mechanizátor v Jeseníku, avšak výuční list nemá k dispozici a nepamatoval si ani název učiliště, jen orientačně místo, kde se škola nacházela. Po vyučení, které se údajně pro jeho úraz o rok prodloužilo, nastoupil do Jednoty v Písečné od 1.1.1968 a tato doba je již vykazována v osobním listě důchodového pojištění. Pokud se týká scházejícího období po 30.9.1968 až do 5.12.1974 žalobce u jednání soudu upřesnil, že byl ve výkonu trestu odnětí svobody a pracoval v uranových dolech, byl umístěn ve Věznici v Příbrami a v Mostu. Na základě žalobcem uvedených údajů u jednání soudu pak soud vznášel dotazy na Vězeňskou službu ČR, Městský úřad v Jeseníku, Okresní soud v Šumperku, Dětský domov v Jeseníku, Obecní úřad v Písečné u Jeseníku, Krajský úřad Olomouckého kraje, Okresní správu sociálního zabezpečení Příbram, Státní okresní archiv Jeseník a Věznici Příbram. Z podaných zpráv uvedených institucí soud vzal za prokázané, že žalobce původně byl veden pod jménem M. S. (např. dle vysvědčení z 5. a 6. třídy měl uvedeno datum narození 1.8.1949, místo neznámé), ze zprávy Vězeňské služby České republiky ze dne 25. listopadu 2015, že žalobce byl veden pod jménem S. M., nar. X, ale r.č. X. Po upřesnění původně uváděného jména a rodného čísla Věznice Příbram soudu předložila kopii evidenčního listu o obsahu, že v uvedenou dobu byl pojištěn jako pracující odsouzený ve III. kategorii. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 29.11.1974 a konkrétně byla potvrzena následující doba pojištění:

v r. 1971	6.5.	31.12.	9 dní	8.279,-	
v r. 1972	1.1.	31.12.	24 dní	13.575,-	12 dnů nepracoval vl. vinou 8 dnů nepracoval nezaviněně 9 dnů nepracoval nezaviněně
v r. 1973	1.1.	31.12.	209 dní	14.197,-	nemocen: 11.-19.6; 27.6.-13.12. (prac. úraz)
v r. 1974	1.1.	28.11.	80 dní	5.042,-	3 dny nepracoval nezaviněně nemocen: 4.3.-22.5.

[11] Žalobce se žalobou dožadoval zhodnocení scházející doby pojištění v rozsahu 6 let. Žalobci je nutno přisvědčit, že nemá zhodnocenou dobu od ukončení základní školní docházky až do 1.1.1968, kdy nastoupil do Jednoty. Soud ze zpráv a předložených stejnopisů vysvědčení Zemského archivu v Opavě, Státní okresní archiv

Jeseník, ze dnů 7.1.2016 a 15.1.2016 zjistil, že žalobce základní školní docházku zahájil 1.9.1955 v Budkově, pak přešel do Písečné a poté do Supíkovice, přičemž ve školním roce 1962/63 byl v listopadu 1962 převeden do výchovného ústavu. Z důvodu neúplných informací podaných žalobcem, i přes dotazy na různé instituce, jak uvedeno v odstavci [10] tohoto rozsudku, se nepodařilo prokázat dobu pojištění od ukončení základní školy až do 31.12.1967 (od 1.1.1968 je již doba u žalované v evidenci). Lze s ohledem na zákon č. 31/1953 Sb. o školské soustavě a vzdělávání učitelů a zákon č. 186/1960 Sb. předpokládat, že žalobce ukončil základní školní docházku v červnu 1964, kdy dosáhl 15 let věku. Nebylo však zjistitelné, jakou školu, resp. učiliště žalobce po ukončení základní školy a v jakém období navštěvoval. Soud je přesvědčen, že v tomto směru vyvinul nadstandardní úsilí, neboť není úkolem správních soudů vyhledávat důkazní prostředky a argumenty pro podporu jedné strany sporu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 222/2014-42 ze dne 19.2.2015). V soudním řízení však byla kopií evidenčního listu předloženého Věznicí Příbram najisto prokázána doba pojištění v rozsahu 322 dní v období od 6.5.1971 do 28.11.1974 (viz odstavec [10] tohoto rozsudku). Žalovaná žalobci dosud vykazala českou dobu pojištění v rozsahu 4277 dnů. S přičtením nově prokázané doby pojištění 322 dnů k evidované době 4277 dnů tak žalobce dosáhl celkem 4599 dnů, což je 12 let a 219 dnů.

[12] Soud nepřisvědčil žalobě v plném rozsahu, neboť žalobce s ohledem na zjištěné v období let 1970 až 1974 nemohl v žádném případě dosáhnout dalších šest let pojištění v českém důchodovém pojištění. Žalobce v tomto období má prokazatelně pojištěno pouze 322 dnů, neboť důchodově zabezpečen odsouzený ve výkonu trestu byl jen v době, kdy byl zařazen k pravidelnému výkonu prací v rozsahu obvyklém u pracovníků v pracovním poměru (§ 13 zdp ve vztahu k § 3 písm. a zák. č. 121/1975 Sb. a § 66 vyhl. č. 128/1975 Sb.). Pokud se týká období před 1.1.1968 žalobce nenabídl žádný důkazní prostředek k prokázání důchodového pojištění či alespoň seriózní informaci o instituci, kde se připravoval k výkonu povolání.

[13] S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaná ve správním řízení vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení a dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud žalovanou zavázal povinností v dalším řízení znovu o výši starobního důchodu rozhodnout, přičemž bude vycházet z právního názoru soudu, že žalobce v období od 6.5.1971 do 28.11.1974 byl důchodově pojištěn v rozsahu 322 dní.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., neboť úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 11.5.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně